

ולהחתם בחפזה פן ימות בעליו. וכמה פעמים הובהלו מסדרי-הגט לבוא אל החולה ומצאו אותו כשדעתו רופפת עליו. ורק פעם שיחקה להם השעה וישב סופר סת"ם, ב-ר-א-ו-ר-י-ן, ודרך קטתו ויכתוב את הגט בחפזון גדול. והיה בקרוא הרב את הגט פסלו, כי במקום: בחודש תמוז - היה כתוב בו: בחודש תמוז. וד"ל.

באותו הכפר הנדח שבי עשיתי עם חברי ליד השרה ישבתי פעם וקלפתי בולבוסיין לאיזות-הצהרים. פתאום הפלתי את הסכין ארצה ונמלשתי סן התצר. כשחזרתי לשם אחרי רגעים מועטים זמזם במחוי בלי חרף הכתוב: "היאכל תשל כבלי מלח" (איוב ו, ו) והתאמצתי להעלות איזה כתוב שני, שגז בו זכורה המלה "תפל" - ולשוא. וזה הפשר: בשעה שקלפתי את הבולבוסיין נכנס יהודי אחד, משכיל מנוסח אשכנז-גליציה, שהייתי חומד לטייל עמו בשדות-המקום ולהרבות דברי הדוד. וכשראני הלה התכוונתי לומר לו דרך-הלצה: "קאר טאפליעס בלה"ק - כיצד? הוי אומר קיר תפל". והואיל והיהודי עזב את החדר לא הספקתי לומר לו את החירוד והמשכתי במעשה-הקליפה. בשיחה עם מי שסייע לי באותה מלאכה התאוננתי, שהנני חושש פן יחזרו עלי מרעין בישין שעכבו בעדי שנים מספר לעלות לארץ-ישראל ותוך כדי דבור זרקתי את הסכין. רק לאחר שעות אחדות כשהעליתי גם את הכתוב השני הוברר לי, כיצד נצטרפה האסוציאציה שלי מתחת למפתן-ההכרה, כי הכתוב הזה אומר לחווי-שוא: "ואל אדמת-ישראל לא יבוא וגו' והרסתי את הקיר אשר טחתם תפל" וגו' (יחזקאל י"ג, י"ב-י"ד).

חלמתי והנה נגע פשה בכשר רגלי האחת ואני סוחט את המוגלה ומתוך הנגע עולה זבוב הפורה בחללו של החדר ואני בורח וחושש מפניו, כי ידעתי שעקיצתו עקיצת-נחש שאין אחריה אלא מיתה חסופה. הפשר: אותו ערב סמוך לשנתי עיינתי במסכת טהרות ואגב קריאה נשכחתי ממני ההוראה הנכונה של המלה צרעת. מוסבר, כי מהיותי בימים ההם עוסק בהוראה עברית תמהתי ולא ידעתי למה רודה בישר של שכחה. כעבור רגע נזכרתי, כי מלה זו הקדמונים פליגי בה. אולם לא זכרתי מי הם המפרשים ומה אמר כל אחד מהם. והנה החלום פירש לי את הסתום: צרעת - צרעה. ובאמת במלה צרעת לא באו המפרשים לעמק השוב, זה אומר כי מין זבוב הוא ולשונו של רש"י היא: "מין שרץ-העוף והיתה מכה אותם בעיניהם ומטילה בהם ארס" וזה אמר, כי נגע-צרעת היא וזו לשונו של הראב"ע: "מכה בגוף מגזרת-צרעת שתחלש את הגוף". בחלומי נתלכדו שני הפרושים השונים. ומובן שברחתי מפני הצרעה שכתוב ביה: "ושלחתי את הצרעה לפניך וגרשה את החוי וגו'" (שמות כ"ג, כ"ח). ואפשר שה"חוי" העלה על דעתי את הזכר הוי-א-נחש, עקיצת-חשוד"ל.

רב שמוק

פירוים

(מזנקסי למדרשים פסיכואנליזיים)

סח לי מיודעי: סבי היה רב בעיר בגליציה ובעירנו חי יהודי זקן וידוע-חולי שנתפרסם כמי שגוט ה למות ימים ארוכים. היה חולה ושב לאיתנו ושוב חלה וחזר חלילה. ואוחו איש חשוך-בנים היה ונתירא אחיו הצעיר, כי לאחר מותו של זה החולה יהא מחויב בדין חליצה ומאד רצה להפטר הימנה. ביקש משום כן מאחיו שיכתוב גט-פטורין לאשתו, אולם הרב לא יכול היה לסדר את הגט, כי דעתו של הזקן רק לעתים רחוקות היתה מצטללת לשעה קלה. אנשי-העיר היו כבר מתלוצצים על גט זה, החייב להכתב